

Τὰ τριάντα χρόνια τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη υπῆρξαν ἀφορμή γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ ὁλος ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης πρὸς τὴ μεγάλη καλλιτέχνηδα, πὺ ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τῆς καὶ τὸ μόχθο τῆς στὸ θέατρο. Ἡ παράσταση τῆς «Ἡλέκτρας» δὲν ἦταν μονάχα μιὰ παράσταση πὺ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ μιὰ γιορτὴ ἀλησμόνητη γιὰ ὅσους παρευρέθηκαν σ' αὐτὴ, ἦταν ἀκόμα μιὰ μυσταγωγία μὲ τὴν ἐρμηνεία τῆς ἡρωίδος ἀπὸ τὴ

Μαρίκα, πὺ κατόρθωσε ἀπὸ τίς πρῶτες σκηνές νὰ σκορπίσει ρίγη συγκινήσεως στὸ ἀκροατήριό καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν πρέπουσαν ἀτμόσφαιρα. Ἡ φωνὴ τῆς, πὺ εἶναι σὰ μουσική, οἱ κινήσεις τῆς, μελετημένες, ἀπορρέοντες ἀπὸ θαυμαστὴ τεχνική, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου τῆς ὅπου ζωγραφίζονται σ' αὐτὸ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα, οἱ στάσεις τῆς, ὅλα συνέτειναν ὥστε ἡ Ἡλέκτρα νὰ ζήσει μπροστὰ μας σὰ μιὰ ὕπαρξη πὺ μᾶς προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν οἶκτο. Πλάι στὴ Μαρίκα, ὁ μόνος πὺ στάθηκε ἀντάξιος τῆς ἦταν ὁ κ. Γιαννίδης, πὺ στὸ ρόλο τοῦ παιδαγωγοῦ ἦταν περίφημος, πρὸ πάντων στὴν ἀφήγηση τοῦ θανάτου τοῦ Ὁρέστη. Οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, (ἐνεσάρκωσε τὸ ρόλο τῆς μ' ὅλες τίς δυνατότητες τοῦ ταλέντου τῆς), ἡ κ. Λώρη, ὁ κ. Μυρότ καὶ οἱ κορυφαῖες τοῦ χοροῦ, ἐκάμφθηκιν βέβαια, ἀλλὰ ἔκαναν ὅ,τ μπόρεσαν γιὰ νὰ σταθοῦν πλάι στὴ Μαρίκα. Τὰ σκηνικά τοῦ κ. Ἐγγονοπούλου ἦταν μιὰ παραφωνία μὲ τοὺς χρωματισμούς τους καὶ τὴν ἀρχιτεκτονική τους, ὅσο γιὰ τὰ κοστούμια τοῦ χοροῦ θύμιζαν Παναγίες μαυρομαντηλοῦσες. Γενικά, ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Κουν καὶ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Ἐγγονοπούλου ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ πνεῦμα τῆς τραγωδίας.